

любовъ къмъ земята и хората. Иванъ Кириловъ добре познава нашето село и майсторски опасва трепетитѣ, които изживява полянската душа.

Василъ Каратеодоровъ

Въ сп. „Духовна Култура“, свещеникъ Иванъ Гошевъ разгледва романа съ една завидна обективностъ. Намира, че нѣма ни следа отъ огъня на модернизма. Тукъ е обрисувана сждбата на единъ уменъ, богатъ, образованъ, трудолюбивъ и съзнателно религиозенъ български земледѣлецъ отъ Добруджа. Отъ събитията, разказани въ романа, лъха страшна меланхолия, тъжна като нашата действителностъ. Романътъ, апология на трудовия животъ съ неговитѣ борби и невинни радости, съ неговитѣ възторзи предъ природнитѣ красоти — е като че ли глухъ упрѣкъ срещу тази действителностъ. Идеитѣ и възгледитѣ застъпени отъ него, сж особенни и криватъ въ себе си отблъсъци на единъ завършенъ мирогледъ. Четешъ романа и Добруджа започва да ти се струва като единъ възшебенъ храмъ Божи, въ който нивята пѣятъ пѣсенята на вѣчната тайна на живота, а небето трепти като омазанъ куполъ, ту лазуренъ и милъ, обсипанъ съ едри брилянти звезди. Романътъ е апо-теозъ на Добруджанската тиха природна красота — красота, която издига душата и ѝ сочи Бога. Автора има способностъ и да разбулва психологически преживявания не безъ художествена вѣщина. Това се вижда отъ увеличението и живия интересъ, съ който читателя следи душевнитѣ борби на полузагубения морално Боянъ, както и въ втората частъ на романа, въ която е даденъ художественъ изразъ на Стойко къмъ Полякинята.

Затварямъ последната страница на новия романъ и нѣкакво тихо задовосство изпълня душата.

„Габаритѣ е дълга хубава пѣсеъ на обичята къмъ родината. Като въ „Бащино огнище“ се нижатъ въ първата частъ на романа свѣтлиѣ картини на нашия битъ, описватъ се съ любовъ обичаитѣ и самия всекидневнъ животъ въ селата на онзи забравенъ кѣтъ отъ нашето отечество, потъналъ въ скърби и сълзи.